

Срещу Рождество.

Азъ още помня оная тиха снѣжна нощъ срещу Рождество, когато за пръвъ пѣтъ татко ни донесе коледна елха.

Тя бѣше чудно украсена. Какви ли не играчки имаше по нея. А малкитѣ свѣщички прѣскаха обилна свѣтлина и придаваха още по-голѣма тържественостъ.

Следъ бѣдната вечеря, ние — децата насѣдахме около масата, за да се радваме на нашата нова гостенка — елхата.

Въ стаята бѣ топло. Печката весело бумтѣше. А на вѣнъ, малкитѣ снѣжинки прелитаха съ нѣжнитѣ си крилца, удряха се о прозореца и падаха на земята.

Дѣдо ни, побѣлѣлъ вече старецъ, дойде при насъ. Най-малкото ни братче скочи срещу него и завика :

— Дѣдо, дѣдо, разправи ни приказка!

Дѣдо се засмѣ, прегърна го, сложи го на колѣнетѣ си и каза:

— Добре, деца, слушайте:

Това било много, много отдавна. Въ една далечна страна, кждето нѣма зима, а е вѣчно лѣто; кждето птичкитѣ весело пѣли въ зеленитѣ маслинови градини — живѣлъ единъ лошъ и жестокъ царь.

Той ималъ голѣмъ и хубавъ